

Zendingsberichten voor kinderen
Vierde kwartaal 2023
West-Centraal Afrika Divisie

AdventistMission.org

De hele tijd bidden

Kameroen, 7 oktober

Celeste

Celeste is vijf jaar en woont in het Afrikaanse land Kameroen.

Ze bidt de hele tijd. Als er iets gebeurt zegt ze altijd tegen mama: 'Weet je waarom dat gebeurde? Dat is omdat ik ervoor heb gebeden.'

Op een dag klaagde mama over hoofdpijn. Haar hoofd deed heel erg zeer. Celeste had medelijden met haar moeder en stillertjes sloop ze weg. Een tijdje later kwam ze weer terug.

'Mama, heb je nog steeds hoofdpijn?' vroeg ze.

'Nee,' zei mama.

'Weet je hoe dat komt?' zei ze. 'Ik heb voor je gebeden, daar komt het door.'

Mama lachte. Ze was blij dat haar kleine meisje voor haar had gebeden.

Celeste gaat naar de basisschool en soms vindt ze haar huiswerk erg moeilijk. Een tijdje terug was ze heel erg aan het worstelen met een opdracht. Toen ze er eindelijk klaar mee was, rende ze naar haar moeder. 'Mama, weet je hoe het komt dat ik mijn huiswerk kon maken?' zei ze. 'Het komt omdat ik heb gebeden. Mama lachte. Ze hield ervan hoe Celeste de hele tijd met Jezus sprak.

Op een dag riep mama Celeste.

'Celeste,' zei ze, 'je vriend is ziek.'

Het meisje keek bezorgd.

'Welke vriend?' vroeg ze.

'De predikant,' zei mama.

Celeste noemde de predikant van de gemeente altijd 'mijn vriend.'

'Oké mama,' zei Celeste, 'ik ga bidden.'

Ze begon meteen met bidden. Die avond hielden papa, mama en Celeste elkaars handen vast bij de gebedstijd, toen ze met elkaar in een kleine cirkel knielden. Toen Celeste aan de beurt was, bad ze voor de predikant. 'Lieve God, maak mijn vriend alstublieft weer beter,' zei ze. Celeste bleef de hele tijd bidden totdat de predikant weer beter was. Toen zei ze: 'Mama, weet je waarom mijn vriend weer beter is? Het komt omdat ik heb gebeden.'

Eens had Celeste een nare droom. Het maakte haar heel bang. De volgende dag bij de gebedstijd van het gezin vroeg ze haar vader om voor haar te bidden en dat deed hij. De volgende ochtend werd Celeste wakker met een lach op haar gezicht. 'Mama, ik heb geen nare droom gehad,' riep ze uit.

Nu bidt papa ieder avond voor Celeste en vraagt of de nare dromen weg kunnen blijven. Iedere ochtend wordt Celeste vrolijk wakker en zegt: 'Mama, ik heb geen nare droom gehad.'

Pas geleden werd Celeste wakker met een supergrote lach op haar gezicht. 'Mama, ik had een mooie droom,' zei ze. 'Ik droomde over Jezus. Ik was in een menigte met allemaal kinderen en Hij gaf me een cadeau.'

Toen keek ze een beetje sip. 'Maar ik kan me niet meer herinneren wat het cadeau was,' zei ze.

Nu was het mama's beurt om te lachen. Ze was blij dat Celeste zo'n mooie droom had gehad en ze was nieuwsgierig om er meer over te horen.

'Hoe weet je dat het Jezus was?' vroeg ze. 'Hoe zag Hij eruit?'

De kleine meid kon Jezus niet beschrijven en ze kon ook niet uitleggen hoe ze wist dat Hij het was.

'Dat weet ik gewoon,' zei ze vastberaden.

Hoe wist Celeste dat het Jezus was in haar droom? Misschien omdat ze de hele tijd met Hem praat.

Ze is altijd aan het bidden en Jezus is haar beste vriend geworden. Ze zal haar beste vriend toch zeker wel herkennen?

In de Bijbel kunnen we lezen dat het goed is om net zo te zijn als Celeste en de hele tijd met Jezus te praten. 'Bid onophoudelijk,' staat er in 1 Tessalonicenzen 5:17 (NBV21).

Praat jij ook de hele tijd met Jezus?

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal helpt om in Kameroen, het land waar Celeste woont, een school te openen waar kinderen in twee talen, Frans en Engels, over Jezus kunnen horen. Ze leren daar ook hoe mooi het is om de hele tijd met Jezus te praten. Alvast bedankt voor jouw collectegeld.

Brood breken

Kameroen, 14 oktober

David

Zes uur in de ochtend was de kleine David aangekleed en klaar om naar school te gaan.

Mama gaf hem zijn rugzak met boeken, papier, potloden en natuurlijk het allerbelangrijkste: zijn ontbijt. Het ontbijt was een heerlijk taai stuk brood.

De basisschool begon al om zeven uur.

Na een paar lessen was het eindelijk tijd voor het ontbijt. David haalde snel het brood uit zijn rugzak. Had hij even trek zeg.

Hij wilde net gaan eten toen een klein jongetje naast hem iets zei.

'Wil je met me delen?' vroeg hij.

David zag dat het jongetje helemaal geen brood had. Zijn moeder had niets voor hem klaargemaakt.

Davis trok een stuk van zijn brood af.

'Alsjeblieft,' zei hij.

Toen het jongetje dankbaar het stuk brood aanpakte, kwam er nog een jongen aan.

'Wil je met me delen?' vroeg hij.

David zag dat deze jongen ook geen brood bij zich had. Zijn moeder had hem ook niets meegegeven en dus trok David nog een stuk brood van het zijne af. 'Alsjeblieft,' zei hij.

Toen kwam er een derde jongen aan. David wist meteen wat hij wilde want hij zag nergens brood voor de jongen en wist dat hij trek moest hebben. En ja hoor, daar kwam het al: 'Wil je met me delen?'

David had niet veel brood meer over. Hij vroeg zich af wat hij moest doen. Toen herinnerde hij zich een Bijbelverhaal. In dat verhaal had de profeet van God, Elia, honger gekregen en hij ging naar een arme moeder om haar om hulp te vragen. 'Wil je met me delen?' vroeg hij haar. Maar er was een hongersnood in het land en de moeder had alleen nog maar genoeg meel en olie om nog één brood te bakken voor haar en haar zoon. Dat brood wilde ze met haar zoon eten, maar ze besloot toch met Elia te delen. God beloonde haar met een wonder. God gaf haar meel en olie die niet oprakten en de moeder kon ieder keer weer nieuw brood bakken, totdat de hongersnood voorbij was. Zij en haar zoon hadden nooit honger. David had dit Bijbelverhaal gehoord in de sabbatschool. De persoon die les gaf in de sabbatschool had gezegd: 'Het is goed om te delen met iemand die honger heeft.' David brak het laatste stuk brood doormidden.

'Alsjeblieft,' zei hij tegen de hongerige jongen.

David en de drie jongens knabbelden op het heerlijke brood. Het was een goed ontbijt. David voelde zich goed dat hij de andere jongens had kunnen helpen. Zijn eigen ontbijt was niet heel veel meer, maar toch kreeg hij geen honger voordat de school was afgelopen en hij weer naar huis mocht voor de lunch.

De volgende dag gebeurde precies hetzelfde. Toen David zijn brood voor het ontbijt tevoorschijn haalde kwamen er jongens naar hem toe die hem vroegen of ze ook een stuk mochten. David deelde zijn brood weer en weer kreeg hij geen honger. Daarna gebeurde dit iedere dag.

Er veranderde veel toen David van de kleuterschool afkwam en naar groep 3 ging. De school begon pas om 11 uur, dus at hij zijn ontbijt thuis. Maar nu at hij zijn lunch op school. Mama pakte niet langer zijn lunch in om mee te nemen, maar gaf hem geld om brood te kopen. Toch was er iets dat niet veranderde. Er waren nog steeds kinderen die aan David vroegen of hij zijn eten wilde delen en dat deed hij altijd.

David is nu dertien jaar en al acht jaar lang deelt hij iedere dag zijn eten. Zijn vriendelijkheid heeft sommigen van zijn klasgenoten verbaasd en ze vragen hem: 'Waarom deel je je eten de hele tijd?' David vertelt hun dan het verhaal van Jezus die eten deelde met een menigte van 5000 mensen. Of hij vertelt het verhaal van Jezus die het eten deelt met 4000 mensen. Soms vertelt hij hoe Jezus alles deelde met zijn leerlingen.

'Ik wil ook delen, net zoals Jezus dat deed,' zegt David.

Davids vrijgevigheid heeft een goede invloed gehad op zijn klasgenoten. Toen ze zagen hoe hij zijn eten deelde, begonnen ze zelf ook hun eten uit te delen aan kinderen die niets hadden.

David zegt dat hij blij is dat hij kan delen.

'Soms voel ik me weleens hongerig omdat ik zoveel van mijn eten heb weggegeven,' zegt hij. 'Maar ik ben blij, want op deze manier kan ik het voorbeeld van Jezus in het delen volgen. Ik geloof dat ik op die manier de boodschap van Jezus deel met mijn vrienden.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een adventistische school te openen in Kameroen, het land waar David woont. In die school kunnen kinderen de verhalen horen van Jezus die Gods zegeningen deelde met andere mensen. Alvast bedankt dat jij wilt meehelpen met delen door jouw collectegeld.

Een stem horen

Kameroen, 21 oktober

Elijah

Op een avond vroeg papa aan de 7 jarige Elijah in Kameroen om zijn nek en schouders te masseren voordat hij naar bed ging.

Papa's nek en schouders deden vaak pijn en de massage hielp hem om te ontspannen en zich beter te voelen. Elijah vond het fijn als hij papa kon helpen en gaf hem vaak een massage voordat hij ging slapen.

Maar de lamp in de kamer gaf bijna geen licht en Elijah kon niet goed zien. Daarom rende hij naar zijn kamer om een zaklamp te halen.

Precies op het moment dat Elijah in zijn kamer kwam, ging het licht helemaal uit. Het was helemaal donker en nu zag hij niets meer. Hij voelde een krachtige wind door het raam blazen en toen hoorde hij een stem.

'Elijah. Elijah. Elijah,' zei de stem.

Elijah herkende de stem niet. Het was niet de stem van een man of van een vrouw. Het leek wel alsof het een mannenstem en een vrouwenstem tegelijk was.

Elijah was een beetje bang. Hij stond stil als een standbeeld en vroeg zich af wie hem had geroepen. Langzaam, niet te zacht en niet te hard, vroeg hij: 'Wie is daar?'

De stem gaf als antwoord: 'Ik ben het.'

Maar Elijah wist nog steeds niet wie het was. Hij was zo bang dat hij zelfs vergat om te bidden. Toen hoorde hij een andere stem.

'Als je de zaklamp niet kunt vinden, kom dan maar terug zodat we samen kunnen bidden,' zei de stem. 'Het wordt al laat en je moet naar bed.'

Die stem kende Elijah wel, die was van zijn vader. Hij voelde zich niet meer zo bang.

Op dat moment ging het licht weer aan.

Elijah keek rond in de kamer en zag meteen de zaklamp liggen op de vloer, onder een shirt. Hij greep de zaklamp en ging terug naar de woonkamer.

'Het is al te laat geworden voor de massage,' zei papa. 'Doe het morgenochtend maar.'

Papa had niet in de gaten dat Elijah erg stil was tijdens het bidden. Elijah had hem niet verteld over de stem die hij had gehoord omdat hij dacht dat zijn vader het niet belangrijk zou vinden.

Elijah klom in zijn bed en voelde zich toch weer een beetje bang. Toen moest hij aan Psalm 23 denken en hij herhaalde die uit zijn hoofd. Hij zei:

*'De HEER is mijn herder,
het ontbreekt mij aan niets.
Hij laat mij rusten in groene weiden
en voert mij naar vredig water,
Hij geeft mij nieuwe kracht
en leidt mij langs veilige paden
tot eer van zijn naam.*

*Al gaat mijn weg
door een donker dal,
ik vrees geen gevaar,
want U bent bij mij,
uw stok en uw staf,
zij geven mij moed.
U nodigt mij aan tafel
voor het oog van de vijand,*

*U zalft mijn hoofd met olie,
mijn beker vloeit over.*

*Geluk en genade volgen mij
alle dagen van mijn leven,
ik verblijf in het huis van de HEER
tot in lengte van dagen.' (NBV21)*

Nadat hij de psalm had opgezegd viel Elijah in slaap. Hij sliep heel vredig en rustig. De volgende dag vertelde Elijah zijn moeder over de stem en zij ging meteen met hem in gebed. 'Heer,' zei ze, 'U weet wat hier gebeurd is en U kent de stem die Elijah geroepen heeft. Ik vraag U om hem te beschermen want U bent de rots waaronder we schuilen. Treed op tegen elke geest die U niet eert, in de naam van Jezus. Amen.'
Elijah wist dat de stem hem niet meer zou lastigvallen en dat gebeurde ook niet meer.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een adventistische school te openen in Kameroen, het land waar Elijah woont. Kinderen zullen daar over God kunnen leren. Heel erg bedankt dat jij ook wilt helpen door jouw collectegeld.

Nare dromen

Kameroen, 28 oktober

Emmanuelle

Emmanuelle van 10 jaar oud lag heerlijk te slapen in haar bed in het Afrikaanse land Kameroen. Maar ze droomde en dat zag er net zo echt uit als het echte leven.

In de droom zag Emmanuelle een vrouw die tegen mannen sprak die lange messen bij zich droegen. 'Ga,' zei de vrouw tegen hen.

Toen sprak ze rechtstreeks tot Emmanuelle.

'Ik stuur mijn zonen om je te pakken te nemen,' zei ze.

Emmanuelle zag hoe de mannen op haar af kwamen en ze voelde een scherpe pijn.

Toen werd ze wakker. Ze was bang en huilde.

Ze kon niets zien in de donkere slaapkamer, maar ze kon de stem van de vrouw nog steeds horen. De hele tijd hoorde ze: 'Ik stuur mijn zonen op je af om je te pakken.'

Emmanuelle had moeite met ademen.

Plotseling stonden papa en mama over haar bed gebogen. Ze hadden haar horen huilen in de kamer waar zij zelf sliepen. Ze vielen naast het bed op hun knieën.

'Onze Heer, onze God, wij geven U de eer omdat U ons dit kind gegeven heeft,' bad mama. 'Nu brengen wij haar voor U. We bidden dat de vijand ver bij haar vandaag gestuurd mag worden zodat zij zich beter zal voelen. We bidden het U in de naam van Jezus. Amen.'

Toen mama klaar was met bidden, kon Emmanuelle weer normaal ademen. Ze stopte met huilen en voelde zich niet meer bang.

Emmanuelle vertelde haar ouders over de enge droom en bedankte haar moeder voor het gebed.

'Ik weet dat God je gebed zal beantwoorden,' zei ze.

Nadat haar ouders weer naar bed gegaan waren, bad Emmanuelle stilletjes. Ze had als klein meisje al leren bidden, maar ze was zo bang geweest dat ze vergat om te bidden.

'Heer, ik wil graag dat U mij helpt,' bad ze. 'Ik bid dat U degenen die mij kwaad willen doen aanpakt. Vecht voor mij, altijd. Amen.'

Ze viel in slaap.

Maar de volgende nacht had ze weer diezelfde droom. Weer zag ze de vrouw en voelde ze de pijn. Ze werd wakker, bang en huilend. Ze kon geen ademen. Papa en mama renden weer naar haar kamer en mama bad opnieuw. Emmanuelle kon weer ademen.

De droom bleef iedere nacht maar terugkomen, twee weken lang. Emmanuelle durfde bijna niet meer te gaan slapen.

Mama wist niet wat ze moest beginnen. Daarom ging ze naar de predikant. Toen de predikant van de dromen hoorde, organiseerde hij een speciale gebedsbijeenkomst voor Emmanuelle. Hij en een aantal ouderlingen kwamen naar het huis van Emmanuelle en met elkaar baden ze voor haar.

Daarna stopten de nare dromen.

Emmanuelle weet niet waarom ze steeds maar weer van die nare dromen kreeg nadat zij en haar moeder hadden gebeden. Ze begrijpt ook niet waarom de dromen wel ophielden nadat de predikant en de ouderlingen gebeden hadden. Maar ze weet wel dat God al hun gebeden gehoord heeft en dat er iets bijzonders gebeurt als mensen voor elkaar bidden.

Het is nu een jaar geleden dat Emmanuelle de laatste nare droom kreeg en ze is niet langer bang om naar bed te gaan. 'Ik weet dat ik altijd de naam van de Heer kan aanroepen en dat Hij er is om mij antwoord te geven,' zegt Emmanuelle. 'Wij geloven in de Here Jezus Christus en Hij helpt ons.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om in Kameroen een school te openen waar kinderen kunnen leren over de God die nare dromen van ons weghaalt.

Papa meenemen naar de kerk

Kameroen, 4 november

Mefouma

Sabbat was een blijde dag voor de 6 jarige Mefouma in het Afrikaanse land Kameroen. Ze hield ervan om liederen over God te zingen in de kerk en ze vond het ook fijn om naar de Bijbelverhalen over God te luisteren. Waar ze het meest van hield, was bidden tot God.

Maar ze zag dat mama een beetje verdrietig was. Dat kwam omdat papa niet in de kerk was. Hij was thuis gebleven.

Toen viel het Mefouma op dat mama slecht sliep en dat ze last had van nachtmerries.

‘Wat is er met je aan de hand?’ vroeg papa. ‘Hoe komt het dat je zo slecht slaapt?’

‘We zijn getrouwd, maar we vormen geen eenheid,’ zei mama.

Papa leek een beetje in de war.

‘Wat bedoel je?’ vroeg hij.

Mefouma vroeg zich ook af wat mama bedoelde.

‘Ondanks alles wat je me geeft en voor me doet, voel ik me niet gelukkig,’ zei mama. ‘In de kerk leren we dat het goed is om samen te bidden, samen de Bijbel te lezen en samen naar de kerk te gaan. Maar wij doen dat allemaal niet.’

Papa fronste. ‘Het is niet belangrijk om samen naar de kerk te gaan,’ zei hij.

Maar mama wilde echt dat papa met haar en Mefouma naar de kerk zou gaan. Ze wist niet wat ze moest doen en liep de hele dag te huilen.

Mefouma was verdrietig toen ze haar moeder zo zag huilen. ‘Heb je al met God gesproken?’ vroeg ze aan haar moeder.

De volgende keer dat ze haar moeder zag huilen, vroeg ze opnieuw: ‘Heb je met God gesproken?’ Mama begon te bidden en daarna kreeg ze een geweldig idee.

‘Mefouma, vertel jij op sabbat na de kerk aan papa wat je daar allemaal geleerd hebt,’ zei ze.

‘Misschien wil hij wel naar jou luisteren.’

De volgende sabbat kwam Mefouma thuis uit de kerk en ze vertelde papa over het geloof van Abraham.

‘Abraham had een groot geloof,’ zei ze. ‘Toen God hem vertelde om op reis te gaan, ging hij zonder vragen te stellen.’

De volgende sabbat vertelde ze papa hoe Jezus werd gedoopt in de rivier de Jordaan.

Er gingen twee jaren voorbij en Mefouma bleef iedere sabbat aan papa vertellen wat ze in de kerk had geleerd, maar hij ging nog steeds niet mee naar de kerk.

Toen Mefouma 8 jaar was, werd ze gevraagd om te spreken in de kerk. Alle kinderen namen deel aan speciale kindersabbat en Mefouma mocht de preek houden. Ze nodigde haar vader uit en voor de eerste keer kwam hij naar de kerk. Hij was te laat, maar wel op tijd om zijn kleine meisje te horen preken.

Mefouma sprak over gebed. Ze smeekte de vaders en moeders in de kerk om hun kinderen te leren bidden en ze drong er bij de kinderen op aan dat zij voor hun ouders zouden bidden.

Die avond, voor het slapengaan, ging Mefouma naar haar vader toe. ‘Papa, als je ’s morgens opstaat, trek je je pak aan en haast je je zodat je niet te laat op je werk komt,’ zei ze. ‘Maar toen je een uitnodiging kreeg om naar de kerk te komen, kwam je te laat en zag je er niet zo netjes uit als wanneer je naar je werk gaat.’

Toen bad ze: ‘Alstublieft, God, geef het niet op met mijn vader. Red ons. Amen.’

Na het gebed zag ze dat papa huilde..

De volgende sabbat ging papa naar de kerk. En de sabbat erna besloot hij dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven en gedoopt worden.

Daarna werd de sabbat een hele blijde dag voor Mefouma. Mama was blij, papa was blij en Mefouma was het gelukkigst van allemaal.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een adventistische school te openen in Kameroen, het land waar Mefouma woont. De kinderen kunnen daar leren over de God die gebeden verhoort. Alvast bedankt dat jij bij de dertiende sabbat een extra grote donatie wilt doen voor dit project.

Liederen en zeep

Kameroen, 11 november

Ketsia

Het was een bijzondere sabbat in het Afrikaanse land Kameroen.

Eigenlijk was het over de hele wereld een speciale sabbat. Het was de derde sabbat in mei. Weet je wat er zo bijzonder is aan de derde sabbat van mei? Dat is wereldwijd de dag van de avonturiers. Op die dag vieren de avonturiers over de hele wereld dat ze avonturiers zijn.

Wat betekent het om een avonturier te zijn?

Ketsia en de andere avonturiers in haar club namen de tijd om over die vraag na te denken.

‘Wat betekent het om een avonturier te zijn?’ vroegen ze zich af. ‘Betekent het dat je de Bijbel leest en teksten uit je hoofd leert? Betekent het dat je eervolle vermeldingen en emblemen verdient?’

Betekent het dat je bij elkaar komt om plezier te hebben?’

Ze waren het erover eens dat dit allemaal belangrijke dingen waren. Maar er was iets dat nog belangrijker was. Ze besloten dat avonturiers bestaan om andere mensen te helpen. Het betekent dat je mensen helpt die hulp nodig hebben, net zoals Jezus zou doen als Hij nu bij ons op aarde zou zijn. Avonturier zijn betekent dat je de handen en voeten van Jezus bent.

Ketsia en haar vrienden besloten de wereldwijde avonturiersdag te vieren met het bezoeken van wezen. Dat zijn kinderen die geen ouders meer hebben.

Op sabbatmiddag gingen Ketsia en nog 14 andere avonturiers, samen met een volwassen Master Guide naar het weeshuis waar 20 weeskinderen woonden. De weeskinderen wisten dat de avonturiers zouden komen en ze wachtten al ongeduldig op hen in een grote kamer in het weeshuis.

De avonturiers stonden aan de ene kant van de kamer en stelden zichzelf voor aan de weeskinderen. Toen het de beurt van Ketsia was, lachte ze en zei: ‘Ik heet Ketsia en ik ben 9 jaar. Ik ben een zevendedagsadventist en een avonturier.’ De jongste avonturier was 7 jaar en de oudste 11. Allemaal zeiden ze dat ze adventist en avonturier waren.

Toen stelden de weeskinderen zichzelf voor. De jongste was 3 jaar en de oudste 18. Niemand van hen was adventist of avonturier, maar ze wilden graag meer weten over adventisten en avonturiers. Toen de kennismaking voorbij was, gaf de Master Guide het teken aan de avonturiers om bij elkaar te gaan staan.

‘We gaan een paar liedjes zingen,’ zei hij.

Ketsia en de andere avonturiers zongen enthousiast over Jezus. Ze klaptten in hun handen bij sommige liedjes en bewogen hun handen bij andere.

Toen de avonturiers een stuk of twaalf liedjes gezongen hadden, vroegen de weeskinderen of ze nog meer wilden zingen. Ze vonden het mooi wat ze hadden gezien en gehoord.

De avonturiers zongen de liedjes nog een keer en de weeskinderen luisterden met blijde gezichten. Vervolgens hield de Master Guide een korte preek. Hij vertelde de weeskinderen dat, hoewel zij hun eigen vader en moeder moesten missen, er toch een hemelse Vader is die altijd klaarstaat om hen te helpen. Aan het einde van zijn preek bad hij voor de weeskinderen.

Toen kwam het moment waarop Ketsia had gewacht. Ze mochten cadeautjes uitdelen. Ketsia en de andere kinderen hadden vierkante stukken bruine zeep meegebracht voor de weeskinderen. De zeep kon gebruikt worden om in bad te gaan of om kleding te wassen. De weeskinderen hadden zelf geen zeep en soms moesten ze in bad of hun kleren wassen zonder zeep.

Ketsia gaf twee vierkante stukken zeep aan een 6 jarig meisje. Het kleine meisje lachte uitgebreid en was heel blij.

‘Dank je,’ riep ze uit toen ze het cadeau aannam.

Toen Ketsia de lach op het gezicht van het meisje zag en haar dankbaarheid hoorde, voelde zij zich ook blij. Ze was blij dat zij en de andere avonturiers mochten zingen en zeep uit konden delen aan de weeskinderen.

Na het bezoek bracht de Master Guide de avonturiers naar huis.

‘Het was een geweldige sabbat,’ zei Ketsia. ‘Ik hoop dat we in de toekomst nog vaker mensen kunnen helpen die onze hulp nodig hebben.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een adventistische school te openen in Kameroen, het land waar Ketsia woont. Daar kunnen kinderen leren hoe zij anderen kunnen helpen, net zoals Jezus dat deed. Dank je voor een extra grote donatie op de dertiende sabbat van volgende maand.

Bang voor de nacht

Guinea, 18 november

Adama

Mama riep de 5 jarige Adama in hun huis in het Afrikaanse land Guinea.

'Het is tijd om naar bed te gaan,' zei ze.

Adama wilde niet naar bed.

'Nee,' zei ze, terwijl ze mama aankeek. 'Ik wil niet naar bed.'

Mama keek niet blij.

'Kom op Adama,' zei ze. 'Het is echt bedtijd voor je.'

'Nee,' zei Adama, 'ik wil niet naar bed.'

Nu werd mama boos.

'Ga naar je bed,' zei ze boos.

Maar Adama wilde nog steeds naar bed. Ze zag er bang uit en begon te huilen.

'Nee,' fluisterde ze, 'ik wil niet naar bed.'

Adama wilde niet naar bed, omdat ze bang was. Ze was bang voor de nacht. Iedere nacht in de afgelopen week had ze dezelfde nare droom gehad. Ze kon zich de droom niet meer herinneren als ze wakker werd, maar ze werd iedere dag schreeuwend en huilend wakker.

Nu keek Adama naar het strenge gezicht van haar moeder en zag dat het geen zin had om tegen haar in te gaan. Ze moest gehoorzamen. Met heel veel tegenzin en heel langzaam maakte ze zich klaar om naar bed te gaan.

Maar ze was veel te bang om te slapen. Ze draaide maar heen en weer in haar bed en er leek geen einde aan te komen. Uiteindelijk viel ze dan toch in slaap.

Maar midden in de nacht werd ze wakker, schreeuwend en huilend. 'Mama, kom hier,' gilde ze. 'Help me.'

Er gingen twee jaren voorbij. Iedere nacht was hetzelfde. Adama werd zwak en ziek vanwege het gebrek aan slaap. Ze was zo bang voor de nacht dat ze zich geen raad meer wist. Mama wist ook niet wat ze moest doen.

Toen hoorde haar tante wat er aan de hand was met Adama. Ze woonde ver weg in Conakry, de grote hoofdstad van Guinea. Tante had een idee.

'Laat me Adama meenemen naar de Adventkerk,' zei ze tegen mama. 'De predikant kan voor haar bidden.'

Mama was geen christen en Adama ook niet. Tante was in het verleden ook geen christen, maar ze was heel erg ziek geweest en een adventistische zendeling had toen voor haar gebeden. Jezus had haar genezen en zij had Hem haar hart gegeven. Nu woonde ze vlak naast een adventkerk.

'Mama ging akkoord en Adama pakte een kleine tas met spullen in en ging met haar tante mee naar Conakry.

De predikant keek vriendelijk naar Adama toen tante hem het verhaal vertelde. Hij was verdrietig dat dit kleine meisje al twee jaar niet goed kon slapen. Hij vroeg alle gemeenteleden voor Adama te bidden. 'Als dit demonische aanvallen zijn, vragen we in de naam van Jezus om ze te laten ophouden,' zei hij.

Die avond baden de predikant en de andere kerkleden voor Adama.

Daarna sliep ze heerlijk. Er was geen enkele nare droom. Wat was Adama blij toen ze de volgende ochtend wakker werd. Jezus had naar de gebeden geluisterd. Voor het eerst in twee jaar tijd had ze een hele nacht geslapen.

Inmiddels is er een jaar voorbij en Adama heeft geen nare dromen meer gehad. Ze is nu 8 jaar en niet meer bang voor de nacht. Samen met haar tante woont ze naast de adventkerk en gaat naar een adventistische school.

'Ik ben niet bang meer,' zegt ze. 'Mijn leven is goed. Jezus heeft onze gebeden beantwoord.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van drie jaar geleden werd gebruikt om nieuwe klaslokalen te bouwen voor een adventistische school in Conakry, Guinea. Nu kunnen nog meer kinderen zoals Adama leren over Jezus die gebeden beantwoordt en nare dromen laat ophouden.

Van je buren houden

Ghana, 25 november

Eliot

De oude vrouw riep de 7 jarige Eliot in het Afrikaanse land Ghana.

'Ik heb gemerkt dat je niet naar de kerk gaat,' zei ze. 'Ga met mij mee naar de kerk.'

Eliot keek naar zijn buurvrouw, die hij altijd tante noemde. Het was waar, hij ging niet naar de kerk.

Maar hij vond het wel een goed idee. Hij en de rest van het gezin waren pas een paar weken eerder in de buurt komen wonen en hij had nog geen vrienden. Hij was ook erg nieuwsgierig naar God.

'Wat fijn dat u me uitnodigt,' zei hij. 'Ik zal mama vragen of ze het goed vindt dat ik met u naar de kerk ga.'

'Dat is een goed idee,' zei tante. 'Als ze het goed vindt, zorg dan dat je zaterdagochtend vroeg klaar bent. En trek je mooiste kleren aan, we gaan tenslotte God aanbidden.'

Eliot rende naar huis om zijn moeder om toestemming te vragen. Ze vond het goed.

Op zaterdagochtend werd Eliot opgewonden wakker. Hij vond het spannend om naar de kerk te gaan. Toen herinnerde hij zich dat tante had gezegd dat hij op tijd moest zijn. Hij trok snel zijn mooiste kleren aan en rende naar de burens.

'Ik ben er klaar voor,' zei hij zodra tante de deur open deed.

'Gezegende sabbat,' zei tante.

Ze keek nog eens goed naar de jongen.

'Heb je wel ontbeten?' vroeg ze.

Eliot schudde zijn hoofd. Hij was al voor het ontbijt vertrokken.

'Wil je wat eten?' vroeg tante.

Eliot knikte dat hij dat graag wilde.

'Mooi,' zei tante, 'het is goed om te eten.'

Ze gaf hem rijst met tomatenpuree en het was heerlijk. Na het eten ging Eliot met tante en haar gezin in de auto om naar de kerk te gaan.

Eliot kende niemand in de sabbatschool en hij voelde zich heel verlegen. Hij zat helemaal alleen in een hoekje, maar dat maakte hem niets uit. Hij vond het geweldig om voor het eerst te horen over Noach in de ark. Hij begreep dat het belangrijk is om gehoorzaam te zijn aan God. Noach en zijn gezin gehoorzaamden God en gingen in de ark. Zelfs de dieren gehoorzaamden God en gingen de ark in. Maar verder was iedereen ongehoorzaam en ze verdrongen allemaal toen het water kwam. Eliot besloot dat hij voortaan altijd gehoorzaam zou zijn aan God.

Thuis vertelde Eliot mama over Noach.

'Dat is een mooi verhaal,' zei mama. 'Het is goed om net als Noach te zijn en God te gehoorzamen.'

Eliot lachte. Hij had zichzelf al beloofd dat hij God altijd zou gehoorzamen.

'Ik vond het leuk om met tante naar de kerk te gaan,' zei hij. 'Ik wil iedere zaterdag wel gaan.'

De volgende sabbat ging hij weer met tante mee naar de kerk en hij voelde zich al een stuk minder verlegen. Sommige kinderen praatten zelfs met hem en hij maakte nieuwe vrienden.

Hij hield vooral van de Bijbelverhalen en als hij dan thuiskwam vertelde hij erover aan zijn moeder.

Na verloop van tijd begon mama er naar uit te kijken om de verhalen te horen als Eliot thuiskwam. Er groeide een verlangen bij haar om nog meer Bijbelverhalen te horen. Daarom ging ze op een dag met Eliot mee naar de kerk. Wat was hij blij.

Er ging nog meer tijd voorbij en Eliots oudere broer en zus kwamen ook naar de kerk met tante, Eliot en mama.

En zo kon het gebeuren dat een gezin dat nooit naar de kerk ging, nu iedere sabbat naar de kerk gaat.

Eliot is nu 12 jaar en heel blij dat tante hem uitnodigde om naar de kerk te komen toen hij nog maar 7 jaar was.

'Als andere adventisten net zo van hun burens zouden houden als tante doet, zouden ze heel veel mensen bereiken die Jezus nodig hebben,' zei hij. 'Wanneer wij andere mensen met liefde behandelen, kunnen we gemakkelijk harten voor Jezus winnen.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal is bestemd voor een opleiding verpleegkunde in Ghana, het land waar Eliot woont. De school in verpleging leert de studenten Jezus kennen en hoe zij zieke mensen kunnen helpen. Alvast bedankt dat je een mooie gift wilt geven op de dertiende sabbat.

Liefde voor preken

Ghana, 2 december

Dacosta

Toen Dacosta 7 jaar was, ging hij naar een speciaal kinderprogramma in het Afrikaanse land Ghana. Het was zomer en hij en nog 290 kinderen verbleven in gehuurde gebouwen voor een gezellig weekend. Op sabbat sprak de 10 jarige Gifty over de terugkomst van Jezus.

Dacosta vond het een mooie preek. Hij kon bijna niet wachten om Jezus als koning te zien komen met de wolken.

Na de preek vroeg een volwassene aan de kinderen: 'Hoeveel van jullie zouden net zo willen preken als Gifty? Als je dat wilt, moet je dat aan je ouders vertellen en vragen of je bij de preekclub mag.'

Dacosta had nog nooit van de preekclub gehoord. Maar hij dacht bij zichzelf: 'Als dat meisje kan preken, dan kan ik dat toch zeker ook?'

Een paar sabbatten later ontdekte Dacosta in zijn eigen gemeente dat er een nieuwe preekclub zou beginnen om drie uur 's middags. Hij dacht aan zijn verlangen om te kunnen preken als de 10 jarige Gifty en hij ging naar de eerste bijeenkomst van de club.

De leerkracht daagde hem en de andere kinderen uit om Johannes 14:1 uit het hoofd te leren. 'Kom volgende week terug en zeg dan de tekst uit je hoofd op,' zei de leerkracht.

Dacosta deed erg zijn best om de tekst uit zijn hoofd te leren die week. Hij begreep nog niet helemaal waarom hij een tekst uit zijn hoofd moest leren, terwijl hij eigenlijk wilde leren preken, maar hij deed het toch maar.

'Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op Mij' herhaalde hij steeds opnieuw.

Op sabbatmiddag droeg hij het vers helemaal goed op, net zoals de andere kinderen. De leerkracht was blij en zei tegen de kinderen dat ze nu Psalm 100 uit hun hoofd moesten leren.

Dacosta deed erg zijn best om de vijf verzen van Psalm 100 te leren die week. Hij snapte het nog steeds niet, want hij wilde leren preken, maar ja, vooruit maar.

'Juich de HEER toe, heel de aarde,' herhaalde hij steeds maar weer uit Psalm 100. 'dien de HEER met vreugde, kom tot Hem met jubelzang. Erken het: de HEER is God, Hij heeft ons gemaakt, Hem behoren wij toe, zijn volk zijn wij, de kudde die Hij weidt. Kom zijn poorten binnen met een loflied, hef in zijn voorhoven een lofzang aan, breng Hem hulde, prijs zijn naam: de HEER is goed, zijn liefde duurt eeuwig, zijn trouw van geslacht op geslacht.'

Op sabbatmiddag kon hij, net als de andere kinderen, de psalm zonder problemen opzeggen. De leerkracht was erg tevreden en hij gaf de kinderen meer teksten om te leren.

Na een poosje kondigde de leerkracht een speciale kindersabbat aan. Tien gemeenten zouden samenkomen voor de dienst. De leerkracht vroeg Dacosta of hij wilde preken over de gelijkenis van de verloren zoon.

Dat wilde Dacosta wel en een paar weken later, toen hij zijn eerste preek hield, begreep hij ineens waarom de leerkracht had gevraagd om zoveel teksten uit het hoofd te leren. Omdat hij zo hard had gewerkt om al die teksten te leren, kon hij nu ook heel gemakkelijk zijn preek onthouden.

De kerkleiders waren erg blij met zijn preek en ze wilden dat Dacosta nog eens zou preken.

Dacosta preekte vervolgens zeven dagen achter elkaar bij een evangelisatiebijeenkomst voor kinderen. Aan het einde van die zeven dagen gaven vijf mensen hun hart aan Jezus en werden gedoopt. Dacosta kon het bijna niet geloven. God had hem en zijn preken op de een of andere manier gebruikt om vijf mensen hun hart aan Jezus te laten geven.

Dacosta in inmiddels 14 jaar en vindt het nog steeds geweldig om te preken. Hij is blij dat hij als klein jongetje een 10 jarig meisje hoorde preken. God gebruikte die preek om een verlangen in zijn hart te leggen om zelf te gaan preken en nu wil hij graag evangelist worden – en o ja, misschien ook monteur.

Hij hoopt dat iedere jongen en meisje die dit verhaal hoort ook gaat nadenken over preken. 'Probeer het gewoon,' zegt hij. 'Leer je Bijbelteksten en maak een preek om mensen voor Jezus te winnen.'

Dacosta en de diaken

Ghana, 9 december

Dacosta

Dacosta verveelde zich. Hij kon niet naar school want de school was gesloten. Hij kon ook niet naar de kerk want die was ook dicht. Hij kon naar buiten gaan, maar het leek erop dat de 12 jarige jongen nergens terecht kon. De Coronapandemie had het hele leven in het Afrikaanse land Ghana veranderd.

Toen vroeg een diaken uit de kerk Dacosta of hij hem wilde helpen met preken op straat. De diaken sprak één keer per week bij een druk busstation en hij wilde dat de jongen hem zou helpen met het lezen van Bijbelteksten. Dacosta vond het een goed idee. Hij hield van preken en was het bovendien behoorlijk zat om de hele tijd maar thuis te zitten.

Zijn ouders vonden het goed en op een maandag gingen Dacosta en de diaken naar het busstation. Maar voordat ze gingen preken gaf de diaken de jongen een zwarte Bijbel en aanwijzingen hoe hij moest preken.

‘Denk erom dat je de Bijbel niet laat vallen,’ zei hij. ‘Straal ook vertrouwen uit als je de Bijbel leest. Kijk alleen naar de Bijbel als je leest en niet naar de mensen.’

Dacosta bad stilletjes tot God voor hulp. ‘Help me om niet verlegen te zijn,’ bad hij.

Groepen mensen liepen af en aan bij het busstation. Sommigen gingen weg met bussen terwijl anderen net aankwamen. Andere mensen hingen maar wat rond of verkochten schoenen, t-shirts en andere dingen.

De diaken zette een speaker neer en draaide christelijke muziek. Mensen stonden stil om te luisteren. Na een uur met muziek, begon de diaken te preken. Hij sprak over de terugkeer van Jezus. ‘Elk oog zal Jezus zien als hij komt met de wolken,’ zei hij, ‘maar niet iedereen is blij want niet iedereen is er klaar voor om Hem te ontmoeten.’

Hij richtte zich tot Dacosta en de jongen las uit de zwarte Bijbel. ‘Hij komt met de wolken, en dan zal iedereen Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben. Alle volken op aarde zullen over Hem weklagen. Ja, amen.’ (Openbaring 1:7, NBV21).

De mensen waren verbaasd om de jongen te zien preken samen met de volwassen man. Veel mensen stopten om te luisteren. Dacosta ging naar een Bijbelgedeelte en las: ‘Want zoals de bliksem de hemel van oost tot west verlicht, zo zal de Mensenzoon komen.’ (Matteüs 24:27, NBV21).

Dacosta voelde zich in het begin een beetje zenuwachtig, maar na verloop van tijd ging het steeds beter. Tot zijn verbazing kreeg hij van sommige luisteraars geld toegestopt.

Aan het einde van de preek was de diaken heel tevreden. ‘Je hebt het heel goed gedaan,’ zei hij tegen de jongen. ‘Als je doorgaat op deze weg, dan ligt er een mooie toekomst op je te wachten.’

Dacosta voelde zich goed. Hij vond het leuk om uit de Bijbel te lezen. En preken was een stuk leuker dan thuis zitten. Het geld dat hij had ontvangen gaf hij aan de diaken.

De volgende maandag preekten Dacosta en de diaken opnieuw. Iedere maandag gingen ze terug om te preken. Steeds als zij spraken bleven de mensen luisteren. Na een paar maanden hadden ze genoeg geld bij elkaar om een nieuwe luidspreker te kopen. Dacosta was blij, want dat betekende dat de mensen de preken nog beter konden horen.

Een luisteraar gaf Dacosta een nieuw shirt. Ze had naar hem geluisterd terwijl ze haar traditionele *kente* shirts verkocht die gemaakt waren van handgemaakte stukken satijn en katoen. Ze was zo dankbaar dat ze de jongen uit de Bijbel hoorde lezen dat ze had besloten hem een rood, geel, groen en zwart shirt te geven.

Een andere keer vroeg een luisteraar aan Dacosta om verschillende paren zwarte schoenen te passen, net zolang totdat ze de goede maat te pakken hadden. Vervolgens kocht hij de schoenen en gaf ze aan Dacosta.

‘Bedankt voor de preek,’ zei hij tegen de verbaasde jongen. ‘Ga zo door.’

Dacosta is doorgedaan. Er is anderhalf jaar voorbijgegaan sinds hij voor het eerst met de diaken ging preken. Zijn school is weer open, dus hij kan niet meer iedere maandag gaan preken. Maar wanneer het maar mogelijk is, gaat hij met de diaken mee om bij het busstation te preken.

Ontmoet Ellen Nte White

Ghana, 16 december

Ellen

In het Afrikaanse land Ghana, woont een 13 jarig meisje met de naam Ellen Nte White.

Ze is vernoemd naar de favoriete schrijfster van haar vader, Ellen White. Papa hoopt dat zijn meisje ook zal opgroeien tot schrijfster.

Maar Ellen Nte White denkt er momenteel niet over om boeken te schrijven. Ze is tenslotte ook pas 13 jaar. Ze is echter niet zomaar een 13 jarig meisje, nee, ze is een 13 jarig meisje dat heel veel van Jezus houdt.

Het viel Ellen op dat er een nieuw meisje in de buurt was komen wonen. Dat was Ajara. Ajara was 9 jaar, dus een stuk jonger dan Ellen. Het viel Ellen op dat het meisje niet op sabbat naar de kerk ging. Daarom nodigde ze Ajara uit om met haar mee naar de kerk te gaan.

'Jezus wil dat we zijn leerlingen zijn,' zei Ellen. 'Als je niet naar de kerk gaat en gewoon thuis blijft kan je gemakkelijk slechte gewoonten ontwikkelen. Maar als je naar de kerk gaat en over Jezus leert, kan dat je leven veranderen.'

Op sabbat liepen de twee meisjes tweeënhalve kilometer naar de kerk. Onder het lopen kletsten ze met elkaar. Al snel kwamen er nog andere kinderen bij hen lopen, die ook naar de kerk gingen. Het was een gezellig groepje op weg naar het huis van God.

Ajara vond het geweldig in de kerk. Ze hield ervan om te zingen en genoot van de Bijbelverhalen. Ze was verbaasd toen ze in de preek hoorde dat iedereen een beschermengel heeft.

Ellen nodigde Ajara ook weer uit voor de volgende sabbat en ze ging weer mee.

Maar toen de ouders van Ajara zagen dat ze naar de kerk ging, werden ze heel boos. Zij waren geen christenen en geloofden niet dat Jezus God is. Ze hoorden bij een andere wereldreligie.

De volgende sabbat verbood moeder Ajara om naar de kerk te gaan.

'Vandaag moet je thuisblijven,' zei ze.

Ajara huilde de hele dag. Ze wilde samen met Ellen naar de kerk gaan om te zingen en naar de Bijbelverhalen te luisteren.

Mama vond het niet prettig om Ajara de hele tijd te zien huilen en daarom veranderde ze de volgende sabbat van gedachten. Ze vond het goed dat Ajara met Ellen meeding naar de kerk, maar had er toch geen goed gevoel bij.

Mama besloot af te wachten en hoopte dat Ajara er vanzelf genoeg van zou krijgen om naar de kerk te gaan.

Maar dat gebeurde niet. Ellen bleef haar uitnodigen en Ajara ging graag mee.

Toen mama zag dat Ajara het leuk vond om naar de kerk te gaan, bedacht ze een plan. Ze nam het meisje mee naar het huis van oma in een heel andere stad, ver weg. Ze vertelde Ajara dat ze voortaan bij oma bleef wonen en dat ze Ellen nooit meer zou zien.

Ajara huilde en huilde, maar mama hield voet bij stuk. De hele week bleef het meisje huilen, maar mama veranderde nog steeds niet van gedachten.

Ajara vertelde haar moeder dat ze desnoods de hele weg terug zou lopen om Ellen weer te kunnen zien. 'Ik wil met Ellen naar de kerk,' zei ze.

Eindelijk gaf mama het op en nam het meisje mee naar huis.

Ellen wist niet waarom Ajara plotseling verdwenen was. Ze was twee weken weggeweest, maar nu was ze blij om haar weer te zien. Ze nodigde haar meteen weer uit voor de kerk. Op sabbat liepen ze blij de tweeënhalve kilometer naar de kerk.

Ajara gaat nu iedere week met Ellen naar de kerk. Ze leert gretig haar Bijbelverhalen en teksten. Ooit had ze niet van Jezus gehoord, maar nu houdt ze met haar hele hart van Hem.

Het koninkrijk van God behoort toe aan kinderen zoals Ellen Nte White. Jezus zei: 'Laat die kinderen, houd ze niet tegen, want het koninkrijk van de hemel behoort toe aan wie is zoals zij.' (Matteüs 19:14, NBV21). Ellen was 13 jaar, en Ajara was nog maar 9. Maar Ellen gaf niks om dat

leeftijdsverschil. Zij zag alleen een meisje dat Jezus niet kende. Ellen was christen en Ajara hoorde tot een andere religie. Maar Ellen schonk geen aandacht aan de verschillende geloofsopvattingen. Ze zag alleen een meisje dat Jezus nodig had. En Ellen wilde Hem graag aan haar bekend maken, dus deed ze dat ook. 'Want het koninkrijk van de hemel hoort toe aan wie is zoals zij.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt voor een school voor verpleegkunde in Ghana. Toekomstige verpleegsters/verplegers kunnen daar leren over Jezus. Bedankt voor jouw gift op 30 december.

De sabbat in ere houden

Ghana, 23 december

Achiaa

Achiaa hield heel veel van haar moeder, maar mama deed iets waar Achiaa heel verdrietig van werd. Mama werkte op sabbat.

Mama had een winkel in hun huis in het Afrikaanse land Ghana. Iedere dag kwamen er mensen naar de winkel om melk, brood, eieren en koekjes te kopen. Maar sabbat was de populairste dag van de week om boodschappen te doen. Juist op sabbat verdiende mama veel geld, zelfs al was de winkel niet de hele dag open. Ze werkte maar tot 9 uur en dan deed ze de winkel op slot om naar de kerk te gaan.

'Mama,' zei Achiaa, 'jij hebt me altijd geleerd dat het verkeerd is om dingen te kopen en verkopen op sabbat.'

Het was waar. Mama had Achiaa en haar jongere broer Akwasi geleerd dat God in het vierde gebod zegt dat het niet goed is als mensen op sabbat werken. Er staat: 'Houd de sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken.' (Exodus 20:8-19, NBV21).

Maar toch ging mama door met werken op sabbat.

'Mama,' zei haar broer Akwasi, 'het is verkeerd om op sabbat spullen te verkopen.'

Maar mama ging er gewoon mee door.

Achiaa en Akwasi baden dat de mensen niet meer naar hun huis zouden komen op sabbat om spullen te kopen, maar ze kwamen toch. Mama werd er boos van als Achiaa haar weer zei dat ze ermee moest stoppen.

Toen ging Achiaa tien dagen weg op kinderkamp. Tien dagen lang werd ze om half vijf 's ochtends wakker als de bel ging die de kinderen wekte voor het gebed. Achiaa dacht met spijt aan haar moeder thuis.

'God, het eerste wat ik wil horen als ik thuis kom, is dat mama is gestopt met verkopen op sabbat,' bad ze.

Iedere ochtend bad ze hetzelfde gebed.

Op de laatste dag van het kamp bad Achiaa: 'Dit is onze laatste dag. Als U de afgelopen negen dagen niets hebt gedaan om mijn gebed te verhoren, dan smeed ik U om het nu te doen. Ik wil als eerste van mama horen dat ze de winkel sluit op sabbat.'

Toen Achiaa later die dag thuis kwam, werd ze begroet door haar broertje. Hij rende naar buiten en zei niet eens 'hallo'. Hij floepte er meteen uit: 'Mama is gestopt met de verkoop op sabbat.'

Achiaa kon haar oren niet geloven. Ze rende naar binnen om het van mama zelf te horen.

'Mama, ben je gestopt met de winkel op sabbat?' vroeg ze.

Het was waar. Mama legde uit dat ze op sabbat had gewerkt om voor een nieuw huis te sparen. Ze had het geld op een geheime plek verstopt. Maar toen Achiaa op het kinderkamp was, was ze het geld kwijtgeraakt. Ze kon zich niet herinneren dat ze het had uitgegeven en ook niet dat ze een nieuwe verstopplek had gezocht. Ze was er zeker van dat het geld niet was gestolen. Het was gewoon verdwenen en ze vroeg zich af of God het geld dat ze op sabbat had verdiend van haar had afgepakt.

'Dus,' zei mama tegen Achiaa, 'ben ik gestopt met werken op sabbat.'

Achiaa was heel blij. Het had lang geduurd, maar God had de gebeden van haar en Akwasi gehoord. Mama heeft nooit meer op sabbat gewerkt. Hoewel ze het verloren geld nooit heeft teruggevonden, vindt ze dat niet erg. Ze zei tegen Achiaa: 'God heeft me het geld gegeven, dus als Hij het terug wilde nemen is dat prima.'

Achiaa is nu aan het leren om verpleegster te worden op een school die dit kwartaal een deel van de dertiende sabbatcollecte krijgt. Alvast bedankt voor jouw bijdrage, die meehelpt om meer leerlingen te helpen op de adventistische opleiding voor verpleeg- en verloskunde.

Huilen bij de lunch

Ghana, 30 december

Achiaa

Achiaa is 18 jaar en ze huilde terwijl ze naar de bushalte liep om de bus te halen naar haar middelbare school in het Afrikaanse land Ghana.

Ze huilde niet omdat ze naar school moest, maar wel omdat ze geen geld had om straks haar lunch mee te betalen. Mama had haar 15 Ghanese cedi gegeven, dat is ongeveer een euro. Precies genoeg om de bus te kunnen betalen, maar er was niet genoeg geld om ook nog een lunch te betalen en thuis was er ook niet voldoende eten om te kunnen delen.

Achiaa huilde toen ze de bus instapte en toen ze in de bus zat. Ze huilde omdat ze niet anders kon. Maar toen dacht ze aan God. Zij kon niets doen, maar God kon alles. Jezus had tenslotte gezegd: 'bij God is alles mogelijk.' (Matteüs 19:26, NBV21).

Terwijl de bus over de straat hobbelde, bleef Achiaa al huilend bidden.

'Ik weet dat voor U alles mogelijk is,' bad ze. 'Geef me alstublieft een beetje geld op weg naar school.'

Achiaa vroeg zich af hoe God haar aan geld kon laten komen. Misschien zou de buschauffeur vergeten haar geld te innen als hij door de bus liep voor de betalingen.

'God, als het mogelijk is, laat de chauffeur dan vergeten mijn geld te vragen,' bad ze.

Maar er gebeurde iets anders.

Er kwam een oude man met grijs haar de bus in. Er was nog maar één zitplaats over, precies naast Achiaa, dus daar ging de man zitten.

'Hoe gaat het met je?' vroeg hij.

Achiaa huilde veel te hard om antwoord te kunnen geven.

Toen kwam de chauffeur naar achteren om het busgeld in ontvangst te nemen. Toen de chauffeur bij Achiaa kwam, pakte de oude man 50 cedi, ongeveer 3 euro, en betaalde voor hem en Achiaa. Het wisselgeld, 20 cedi, gaf hij aan Achiaa.

Achiaa probeerde te stoppen met huilen om de man te bedanken, maar voor ze het wist stond de man op en ging de bus uit. Achiaa ging hem achterna om hem te bedanken. De bus was maar een half uurtje van haar school vandaan gestopt, dus ze kon het laatste stuk best lopen.

Maar toen Achiaa op zoek was naar de oude man, kon ze hem nergens meer vinden. Hij was verdwenen.

Toen begon het vreselijk te regenen. De bus was al weg en Achiaa zou helemaal doorweekt raken als ze in de regen naar school zou lopen. Ze dacht eraan een taxi aan te houden, maar er was nergens een taxi te zien.

Ze vroeg zich af wat ze moest doen toen er een auto stopte. De chauffeur bood haar een lift aan. In Ghana bieden mensen soms een lift aan om extra geld te verdienen. Achiaa gaf hem het adres van de school en de chauffeur reed er rechtstreeks naartoe.

Toen ze bij school aankwamen, verraste de chauffeur Achiaa. Hij vroeg haar niet om geld, maar hij gaf haar juist geld, wel 50 cedi. Achiaa begreep niet waarom zij het geld had gekregen. Maar wat ze wel wist was dat ze van huis was gegaan met 15 cedi om bij haar school aan te komen met 85 cedi. Onderweg naar school had God haar bijna zes keer zoveel geld gegeven.

Achiaa gelooft dat God echt alles kan doen voor degenen die Hem in geloof iets vragen.

'Ik vroeg Hem in geloof op weg naar school en Hij heeft gezorgd dat het goed kwam,' zegt ze. 'Ik kreeg zelf meer dan waar ik om had gevraagd.'

Inderdaad, de Bijbel zegt dat God 'bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij vragen of denken' (Efeziërs 3:20, NBV21).

Die dag kocht Achiaa een lunch van rijst en tomatenpuree en het smaakte heel erg lekker.

Achiaa is nu voor verpleegster aan het leren op een school die dit kwartaal een deel van de dertiende sabbatcollecte krijgt. Dank je dat jij vandaag wilt helpen met een gulle gift, zodat nog meer leerlingen naar de adventistische opleiding voor verpleeg- en verloskunde in Ghana kunnen komen. De collecte is ook voor een ander project, een tweetalige school waar kinderen onderwijs krijgen in het Frans en het Engels in Kameroen.